

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/29/2016
Identifikačné číslo spisu:	1408208764
Dátum vydania rozhodnutia:	15.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1408208764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, proti žalovaným: 1/ Ing. N. D., nar. X. apríla XXXX, bytom X., 2/ JUDr. S. D., nar. XX. októbra XXXX, bytom X., o zaplatenie 1 296,83 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10Cb/176/2010, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2014, č. k. 1Cob/400/2013-239, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ a 2/ o d m i e t a .
II. Žalobca má voči žalovanému 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. júna 2012, č. k. 10Cb/176/2010-214 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi istinu vo výške 1 296,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 7. apríla 2008 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 77,71 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 15702072, uzavretej na cieľovú sumu 2 milióny Sk (66 387,84 eur) a žiadosti o poskytnutie úveru došlo medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ k uzatvoreniu úverovej zmluvy na účely v zmysle Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL (VOP) vo výške 2 milióny Sk (66 387,84 eur) pri úrokovej sadzbe 6% ročne. Do pridelenia cieľovej sumy zo zmluvy o stavebnom sporení platil úver ako medziúver a po pridelení a pripísaní nasporenej sumy k úverovému účtu sa medziúver transformoval na nevypovedateľný stavebný úver s úrokovou sadzbou 6%. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali úver splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 11 500,-- Sk a po pridelení cieľovej sumy a transformácii medziúveru na stavebný úver vo výške 14 000,-- Sk. Podmienky splácania úveru boli dojednané v čl. II. zmluvy s tým, že splátka bola splatná vždy od prvého dňa v mesiaci a považovala sa za včas splatenú, pokiaľ bola pripísaná na úverový účet najneskôr v 10. deň v príslušnom mesiaci. V čl. IV. zmluvy boli dohodnuté podmienky poistenia. Finančné prostriedky boli

poukázané prevodom na bežný účet č. X-XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra banke, a. s., dňa 9. augusta 1999 na základe písomnej požiadavky žalovaných na čerpanie finančných prostriedkov, ku ktorým boli pripojené doklady preukazujúce účel použitia požadovaných finančných prostriedkov v zmysle VOP, pričom táto skutočnosť bola žalovaným oznámená listom označeným ako „Oznámenie o výplate“. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali poskytnutý úver splácať pravidelnými mesačnými splátkami 415,58 eur, resp. sumou vo výške 497,91 eur, pričom v súlade s čl. II. bod 2 písm. a/ zmluvy bola splátka splatná vždy prvý deň kalendárneho mesiaca a považovala sa za včas zaplatenú, ak bola pripísaná na úverový účet najneskôr v 10. deň v príslušnom mesiaci, pričom začiatok splácania bol v súlade s čl. II. bod 1 určený na 1. septembra 1999. Žalovaným 1/ a 2/ bol poskytnutý v roku 1999 tzv. akciový medziúver, ktorý predstavoval štandardný úver, ktorý slúžil na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver v zmysle zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov. Žalobca podrobne v konaní špecifikoval sporiteľský účet, medziúverový účet a stavebný úver žalovaných za roky 1998 až 2008 a pripojil výpisy z účtu za rok 1998 - 2008 ako dôkazy o splátkach, ako aj o výške zostatku úveru. V priebehu splácania došlo zo strany žalovaných k tzv. predplácaniu, t. j. žalovaní nepoukazovali stanovené splátky na mesačnej báze, ale boli poukázané jednorazové úhrady, napr. pre celý daný rok 2005 a 2006, čím vznikol preplatok na účte, žalovaní si predplatili dopredu niekoľko splátok. Takto poukázané vklady stačili na úhradu riadnych splátok len do augusta 2007, pričom počnúc rokom 2007 neboli zo strany žalovaných žiadne vklady a napriek opakovaným upozorneniam žalovaní vzniknutý nedoplatok na riadnych splátkach neuhradili. Z uvedeného dôvodu žalobca v súlade s čl. II. bod 3 písm. b/ zmluvy a § 11 ods. 2 VOP požiadaval 7. apríla 2008 o okamžité splatenie úveru v celkovej výške 1 296,83 eur a zároveň zvýšil úrokovú sadzbu o 2% ročne nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu 6%, t. j. na 8% ročne.

3. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne. Žalobca si splnil všetky povinnosti vyplývajúce pre neho z úverovej zmluvy. Keďže žalovaní splnili všetky podmienky pre pridelenie cieľovej sumy došlo v súlade s čl. I. ods. 1 úverovej zmluvy k transformácii medziúveru na stavebný úver k 31. marca 2001 a od 1. apríla 2001 išlo v zmysle čl. I. ods. 1 zmluvy o nevypovedateľný stavebný úver s úrokovou sadzbou.

4. K námietke premlčania vznesenej žalovanými súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže právny vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, preto je premlčacia doba zmysle ust. § 397 Obchodného zákonníka štyri roky. Splatnosť celého zostatku úveru nastala dňa 7. apríla 2008, keď žalobca vyzval žalovaných v súlade so zmluvou na okamžité splatenie zostatku úveru vo výške 1 296,83 eur, pričom žaloba bola podaná dňa 1. júla 2008, teda ešte pred uplynutím štvorročnej premlčacej doby.

5. Súd prvej inštancie k platnosti výpovede úverovej zmluvy č. 15702072/7930 z 3. marca 2005 žalovanými uviedol, že z obsahu tohto úkonu je zrejmé, že žalovaní s poukazom na tam uvedené dôvody úverovú zmluvu vypovedávajú a v poslednom odseku vypovedania oznamujú žalobcovi, aby tento list považoval za odstúpenie od zmluvy v zmysle ust. § 344 a nasl. v spojení s ust. § 503 Obchodného zákonníka. Žalobca v konaní namietol doručenie tohto odstúpenia s poukazom na to, že v danom prípade išlo o nevypovedateľný stavebný úver v zmysle čl. I. ods. 1. Súd mal za preukázané, že po pridelení a pripísaní nasporenej sumy k úverovému účtu sa medziúver transformoval na nevypovedateľný stavebný úver, takže žalovaní nemali možnosť ho vypovedať. Žalovaní v konaní ďalej nepreukázali, že by boli od úverovej zmluvy platne odstúpili v súlade s ust. § 344 a nasl. Obchodného zákonníka alebo zmluvne dohodnutými podmienkami. Dôvody uvádzané žalovanými vo vypovedaní zmluvy nie sú ani zákonnými dôvodmi, ktoré by ich oprávňovali od zmluvy odstúpiť, ani zmluvne dohodnutými dôvodmi, pre ktoré by boli oprávnení odstúpiť. Žalovaní nepreukázali žiadne porušenie zmluvných ani zákonných povinností žalobcom.

6. Spôsob pripisovania úrokov z úrokov bol dohodnutý v § 9 ods. 1 VOP, v ktorom zmluvné strany odsúhlasili, že úroky sa vypočítavajú pri každej zmene zostatku úverového účtu a ku celkovému zostatku úverového účtu sa pripisujú ku koncu každého kalendárneho štvrtroka. Žalobca postupoval pri výpočte dlžnej sumy dohodnutým spôsobom a spôsob výpočtu úrokov mal súd za preukázanú z

podrobných písomných vysvetlení žalobcu, z výpisov z úverového účtu žalovaných, keď bankový informačný systém používaný žalobcom vychádza zo vzorca stanoveného NBS. Poistné bolo dohodnuté v čl. IV. úverovej zmluvy a žalobca bol ochotný neskôr sa dohodnúť so žalovanými na zmene poistenia z hromadného na individuálne poistenie, čo oznámil žalovaným listami z 20. mája 2004 a 23. marca 2007, k zmene poistenia zo strany žalovaných však nedošlo, preto žalovaní boli povinní platiť poistné dohodnuté v úverovej zmluve.

7. Žalovaným vznikla aj povinnosť zaplatiť poplatky za upomienky v zmysle sadzobníkov poplatkov v súlade s VOP, boli im odpustené poplatky za upomienky v roku 2005 a žalobca si ich uplatnil v celkovej výške 121,16 eur vždy podľa aktuálneho sadzobníka.

8. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2014, sp. zn. 1Cob/400/2012, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie vo veci riadene a dostatočne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi vzťahujúcimi sa na vec a tieto dôkazy v súlade s § 132 O. s. p. správne vyhodnotil. V konaní bola súdu predložená zmluva uzavretá medzi účastníkmi, z obsahu ktorej vyplývajú jednoznačne práva a povinnosti zmluvných strán, a to najmä týkajúce sa splácania úveru, zaručenia úveru, poistením na krytie úverovej pohľadávky. Uvedená zmluva je zmluvou uzavretou podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva v podrobnostiach odkazovala na VOP, ktoré okrem iného upravovali aj vypovedanie zmluvy sporiteľom (žalovanými), ako aj podmienky pre žalobcu na okamžité vrátenie stavebného úveru. Žalovaní jednoznačne nepreukázali, že žalobcovi doručili výpoveď zmluvy listom z 3. marca 2005. Dôvody uvádzané žalovanými v liste z 3. marca 2005 správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvody, ktoré nie sú zákonnými ani zmluvne dohodnutými dôvodmi pre odstúpenie od zmluvy a žalovaní žiadne porušenie zmluvných alebo zákonných povinností žalobcom nepreukázali. K ukončeniu zmluvy teda došlo až 7. apríla 2008 v súlade s čl. II zmluvy a § 11 ods. 2 VOP pre porušenie zmluvných povinností žalovanými. Potvrdil správnosť záverov súdu prvej inštancie, týkajúcich sa námietky premlčania, požiadavky žalovaných na zrušenie poistenia, výšky úrokov a ostatnými námietkami žalovaných, ktoré uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovali ich aj v odvolaní. Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobcu je oprávnený, námietky žalovaných nie sú opodstatnené, a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

10. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní, ktoré odôvodnili tým, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhli rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Dovolatelia v dovolaní namietali, že odvolací súd sa nezaoberal jednotlivo dôvodmi odvolania, nevykonal žiadne dokazovanie a len pokračoval v nezákonnom postupe súdu prvej inštancie. Nepripustil možnosť dovolania, hoci im bola odňatá možnosť vyjadriť sa k jedinému dôkazu, na základe ktorého súd prvej inštancie rozhodol o žalobe (tabuľka, na základe ktorej bola vypočítaná výška istiny a príslušenstva). Odvolací súd nezmenil ani nesprávnu kvalifikáciu výroku, pretože čiastka 1 296,83 eur nie je istina. Uviedli, že žalobca k návrhu na začatie konania nepredložil dôkaz o výške žalovanej sumy a počas 4 rokov výpisy z účtu a tzv. tabuľku o výške uhradených splátok, úrokov a ostatných nákladov zmenil štyrikrát a poukázali na rozdiely vo výške úhrad, úrokov a úrokov z omeškania a nesprávne označenie kalendárnych dní. Výpisy z účtu, ktoré žalobca predložil, sú nepreskúmateľné, pretože neobsahujú slovné označenie jednotlivých účtovných položiek. Pôvodné výpisy, ktoré žalovaní obdržali len sporadicky, obsahovali slovné názvy položiek. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom porušil ust. § 153 ods. 1 O. s. p. a postupom v rozpore s ust. § 123 O. s. p. odňal žalovaným základné procesné právo vyjadriť sa ku všetkým predloženým dôkazom. Dokazovanie neprebiehalo v súlade s ust. § 120 a nasl. O. s. p. V odôvodnení k rozsudku súd vyhodnotil vykonané dôkazy predložené žalovanými ako nedostatočné, ktoré nepreukázali ich tvrdenia o úhrade celej istiny úveru najneskôr v roku 2006 a k

vznesenej námietke premlčania dlhu prevzal len dikciu, ktorú uviedol žalobca, čím porušil ust. § 132 a nasl. O. s. p. Boli toho názoru, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami. Za najväčší nedostatok oboch rozsudkov považovali skutočnosť, že súdy neskúmali výšku istiny a príslušenstva k úveru, ale nesprávne sa stotožnili s názorom žalobcu, že čiastka 1 296,83 eur je istina a príslušenstvom je úrok vo výške 8%, čo odporuje ust. § 269 Obchodného zákonníka a ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Uviedli, že úverová zmluva č. 1 z 28. júla 1999 bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok pre poberateľov úveru, konštatoval, že išlo o štandardnú úverovú zmluvu, ktorá nebola pre žalovaných nevýhodná. Poukázali na to, že od tejto zmluvy listom z 3. marca 2005 odstúpili a požiadali o oznámenie zostatku istiny úveru, pretože týmto momentom žalobca stratil nárok na príslušenstvo k úveru. Žalobca v každom štvrtroku nesprávne vypočítal výšku úroku a tým je aj výpočet dlžnej sumy nesprávny. Keďže splatnosť úveru nastala 31. marca 2005 a jednotlivé splátky sa premlčali v trojročnej premlčacej dobe, splátky z rokov 2004 a 2005 sú premlčané. Premlčaním istiny a jednotlivých splátok sa súd prvej inštancie nezaoberal a nesprávne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka. Ku dňu 22. mája 2006 bol zostatok istiny 26 996,-- Sk a zaplatením sumy 30 000,-- Sk dňa 28. augusta 2006 bola istina splatená a prevyšujúca časť sa mohla zúčtovať na úroky k 30. júnu 2006 (boli vo výške 1 614,-- Sk), a to len v tom prípade, že by nedošlo k účinnému odstúpeniu žalovaných od zmluvy. Preplatok sa mohol zúčtovať aj na poplatky za vedenie účtu. K otázke poistného uviedli, že toto nemalo tvoriť súčasť istiny s tým, že poistné sa podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/140/03 a 2Obo/181/03 a stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Obpj 1/2005 premlčuje v trojročnej premlčacej dobe a v týchto rozhodnutiach je riešená otázka platenia poistného a jeho zániku. Žalovaní upozornili žalobcu v roku 2004, že nebudú platiť poistné a platby treba zúčtovať na istinu a nie na príslušenstvo úveru a odvtedy kapitalizácia preto nebola možná. Všeobecné podmienky z roku 1999 neobsahovali žiadne dojednania o kapitalizácii príslušenstva k pohľadávke a v tomto smere k žiadnej dohode medzi účastníkmi zmluvy nedošlo. Namietali, že sa so znením VOP žalobcu neoboznámili, toto tvrdenie je štandardne uvedené v zmluve. Namietali, že s tabuľkou zo dňa 11. mája 2012 a vzorca NBS sa nemohli oboznámiť, pretože im bola zaslaná až mesiac po vyhlásení rozsudku a takýmto postupom im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Výška jednotlivých úhrad nebola až do 11. mája 2012 vyčíslená správne, preto navrhli vykonať dokazovanie listinnými dôkazmi v spise a tieto prehodnotil. Rozhodnutia súdov nižšej inštancie považovali tiež za nedostatočne odôvodnené a nezodpovedajúce kritériám uvedeným v § 157 ods. 2 O. s. p. Súdy porušili § 157 O. s. p. o verejnom vyhlásení rozsudku a práve žalovaných zúčastniť sa na pojednávaní.

12. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovaných považuje za nedôvodné. Poukázal na to, že žalovaní boli na pojednávanie riadne predvolaní, pričom nepožiadali o jeho odročenie a súhlasili, aby súd pojednával v ich neprítomnosti. Dobrovoľnú neúčastť žalovaných na pojednávaní nemožno považovať za úkon súdu, ktorý by viedol k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Poukázal tiež na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom konštatoval, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalovaných, ktoré tvrdili v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovali ich aj v odvolaní.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie bolo podané včas, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

14. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním

podľa možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon (O. s. p.) pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom v čase podania dovolania).

16. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

17. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolateľom napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v § 238 O. s. p. Dovolanie žalovaných preto podľa § 238 O. s. p. prípustné nie je.

18. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. (v znení účinnom v čase podania dovolania) ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to strana v konaní namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

19. Podľa § 237 O. s. p. (v znení účinnom v čase podania dovolania, t. j. v znení do 31. 12. 2014) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak : a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

20. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. (týkajúce sa rozsudku) alebo § 239 O. s. p. (týkajúce sa uznesenia) vylúčené.

21. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa vyššie uvedeného ust. § 237 O. s. p. Žalovaní procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietali, pričom existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

22. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytkutej vady, ktorej sa mal odvolací súd dopustiť, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p., a teda, či sa postupom súdu žalovaným odňala možnosť konať pred súdom.

23. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle O. s. p. treba rozumieť taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožnilo realizovať jeho procesné práva, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky

okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

24. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva, ktoré jej právny poriadok priznáva.

25. Žalovaní v dovolaní namietli, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, sa nezaoberal jednotlivo dôvodmi odvolania, nevykonali žiadne dokazovanie a len pokračoval v nezákonnom postupe súdu prvej inštancie. Namietli, že odvolací súd nepripustil možnosť dovolania, hoci im bola odňatá možnosť vyjadriť sa k jedinému dôkazu, na základe ktorého súd prvej inštancie rozhodol o žalobe (tabuľka, na základe ktorej bola vypočítaná výška istiny a príslušenstva). Rozhodnutia súdov oboch inštancií žalovaní považovali tiež za nedostatočne odôvodnené a nezodpovedajúce kritériám uvedeným v § 157 ods. 2 O. s. p. Súdny podľa žalovaných porušili § 157 O. s. p. o verejnom vyhlásení rozsudku a práve žalovaných zúčastniť sa na pojednávaní. V ďalšom texte dovolania sa dovolatelia zaoberali správnosťou právneho posúdenia veci a zisteného skutkového stavu, vrátane hodnotenia dôkazov.

26. K dovolacej námietke, týkajúcej sa nesprávneho posúdenia veci, dovolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (v danom prípade podľa § 238 O. s. p.). O taký prípad v prejednávanej veci nejde, preto sa posúdením správnosti právneho posúdenia veci dovolací súd nemohol zaoberať.

27. K námietke odňatia možnosti konať pred súdom nevykonaním dokazovania pred odvolacím súdom, neumožnením vyjadriť sa k jedinému dôkazu a porušením § 157 O. s. p. o verejnom vyhlásení rozsudku, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že táto námietka neobstoí.

28. Odvolací súd podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predsedu senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Dovolací súd má za to, že odvolací súd nebol povinný nariadiť vo veci na prejednanie odvolania pojednávanie, pretože v danom prípade nešlo o žiaden z prípadov vymenovaných § 214 ods. 1 O. s. p. Je teda na úvahe príslušného odvolacieho senátu, v ktorých prípadoch bude nariadenie pojednávania považovať za potrebné. S aplikáciou citovaného ustanovenia je spojený účel urýchlenia, zhrôdárnenia a racionalizácie súdneho konania.

29. Odvolací súd v danom prípade nedoplňal dokazovanie a vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým bol viazaný v zmysle § 213 ods. 1 O. s. p. (v znení v čase rozhodovania odvolacieho súdu). V danom prípade odvolací súd rozhodoval len na základe skutočností vyplývajúcich zo súdneho spisu a z vyjadrení strán sporu k namietaným skutočnostiam. Nerozhodoval o žiadnych tzv. novotách v konaní nezohľadňoval nič iné, ako to, čo už vyšlo najavo v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom k všetkým skutočnostiam sa mali možnosť strany sporu vyjadriť. Pokiaľ odvolací súd využil zákonnú možnosť o odvolaní žalovaných rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pričom nedoplňoval a ani neopakoval dokazovanie k veci samej, nemožno dospieť k záveru, že by odňal žalovaným právo konať pred súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je dovolací súd toho

názoru, že postup odvolacieho súdu bol zákonný, tento v konaní postupoval v súlade s procesnými právnymi predpismi a žalovaným neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu prvoinštančného konania sa žalovaní bez ospravedlnenia nedostavili na pojednávanie dňa 22. 11. 2010, hoci naň boli riadne predvolaní. Žalovaná 2/ sa dostavila na pojednávanie dňa 11. 07. 2011 a dňa 24. 10. 2011, pričom žalovaný 1/ sa na tieto pojednávania nedostavil a jeho neprítomnosť z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti ospravedlňovala na týchto pojednávaniach žalovaná 2/. V dňoch 11. 07. 2011 a 24. 10. 2011 sa na pojednávaniach nezúčastnil ani žalobca.

31. Dôkazy, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol, ku ktorým podľa žalovaných im bolo odopreté sa vyjadriť, boli vykonané na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 11. 04. 2012 (zápisnica na č. I. 165), ako aj dňa 18. 06. 2012. Na oboch týchto pojednávaniach sa žalobca zúčastnil. Na pojednávaní dňa 11. 04. 2012 sa žalovaní nezúčastnili, hoci boli naň riadne predvolaní. Podľa úradného záznamu na č. I. 164 žalovaná 2/ sa ospravedlnila pre chorobu a zároveň ospravedlnila aj neprítomnosť žalovaného 1/, pričom vyslovila súhlas, aby sa pojednávalo aj v ich neprítomnosti. Ospravedlnenie uskutočnila dňa 10. 04. 2012. Na uvedenom pojednávaní súd prvej inštancie vec prejednával, ale o veci nerozhodol a pojednávanie bolo odročené na termín 18. 06. 2012 o 12.00 hod. Na novom termíne pojednávania sa žalovaní opätovne nezúčastnili. Podľa úradného záznamu na č. I. 210, v deň pojednávania o 12:08 sa do pojednávacej miestnosti dostavila žalovaná 2, ktorá ospravedlnila svoju neúčast na pojednávaní nariadenom na 18. 06. 2012 o 12,00 hod. z dôvodu kolízie pojednávania na OS Bratislava I, kde má pojednávanie o 12.30 hod. Súhlasila s tým, aby súd pojednával v jej neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalovaného 2, nakoľko nemá viac k veci čo dodať. Uviedla, že sa pridrižiava písomných vyjadrení a ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá. Zároveň ospravedlnila aj neúčast manžela - žalovaného 1, z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti. Na pojednávaní dňa 18. 06. 2012 bol oboznámený aj spôsob výpočtu úrokov- oznámenie z 02. 05. 2012 s pripojenými listinnými dôkazmi, súd po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil vo veci samej rozsudok.

32. Z uvedeného možno konštatovať, že žalovaní si sami zmariť svojou neprítomnosťou na pojednávaniach, na ktoré boli riadne predvolaní, možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. V dovolaní namietajú, že oznámenie o spôsobe výpočtu úrokov zo dňa 02. 05. 2012 im bolo doručené až s rozsudkom súdu prvej inštancie. Táto skutočnosť je síce pravdivá, ale toto oznámenie aj s pripojenými dôkazmi bolo oboznamované na pojednávaní dňa 18. 06. 2012, na ktorom sa nezúčastnili. Následne ani v podanom odvolaní nevyjadrili nesúhlasné stanovisko k obsahu tohto oznámenia. Vzorec výpočtu úrokov spolu s podrobným výpisom z účtu im bol zaslaný súdom po pojednávaní dňa 11. 04. 2012 a doručený im bol dňa 16. 04. 2012 (č. I. 169). Možno preto uzavrieť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom z tohto dôvodu nedošlo, a to ani pred súdom prvej inštancie a ani pred odvolacím súdom.

33. Ako vyplýva z obsahu spisu, súdy oboch inštancií rozsudky vyhlásili verejne, preto nedošlo k porušeniu § 156 O. s. p. (v znení v čase rozhodovania oboch súdov).

34. K námietke odňatia možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj povinnosť súdu presvedčivo vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O. s. p.). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ustanovenie § 157 O. s. p. sa uplatňovalo aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p. v znení v čase rozhodovania odvolacieho súdu) s tým, že odôvodnenie

súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

35. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

36. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (§ 237 ods. 1 O. s. p. obsahuje znenie § 237 O. s. p. v znení účinnom v čase podania dovolania).

37. Z týchto dôvodov možno konštatovať, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia len vo výnimočných prípadoch. Dovolací súd má za to, že v danom prípade o takýto výnimočný prípad, ako je uvedený v Stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016, nejde. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie podstatných dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odôvodnenie obsahuje stanovisko odvolacieho súdu k jednotlivým relevantným odvolacím námietkam, obsahuje odkaz na správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie (§ 219 ods. 2 O. s. p.), pričom na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Dovolací súd síce výslovne nezaujal stanovisko k námietke žalovaných o nemožnosti vyjadriť sa k oznámeniu zo dňa 02. 05. 2012 v rámci prvoinštančného konania (v odvolaní uvedené ako tabuľka zo dňa 11. 05. 2012 a vzorec NBS), ktoré bolo žalovaným doručené až spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie, ale s touto námietkou sa dovolací súd vysporiadal vyššie v odôvodnení tohto uznesenia a v prípade rozsudku odvolacieho súdu je túto vadu možné považovať len za inú vadu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorá prípustnosť dovolania sama osebe nezakladá.

38. Dovolací súd v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnil rozhodujúce skutočnosti, nie je nelogické, ani nezrozumiteľné. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok odvolacieho súdu neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený výnimočný predpoklad pre prípustnosť dovolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

39. V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade k odňatiu možnosti dovolateľov konať pred súdom nedošlo a odvolacie konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (v znení v čase podania dovolania), ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

40. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaných podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesné neprípustné odmietol.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd odôvodňuje len stručne (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.), a to plným úspechom žalobcu v dovolacom konaní (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p.).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.